

HỒI 658**Tuyệt Xứ Cầu Sinh**

Thời gian bỗng chốc như ngừng trôi.

Lúc Vương Thế Sung nói ra quyết định đầu hàng, những người bên cạnh hắn, bao gồm tướng lĩnh trong Vương hệ, tướng lĩnh họ khác, bảy, tám cao thủ hộ vệ, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Dương Công Khanh, hơn mười binh sĩ Phi Vân vệ và binh sĩ Trịnh quốc thủ thành đều ngừng hô hấp, nhìn chằm chằm sang chỗ lão đứng, cả vùng không gian rộng lớn trên tường thành phút chốc bỗng lặng im như tờ.

Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát ở ngoài thành chỉ huy Đường quân phân bố khắp khu đất bằng phẳng quanh con sông hộ thành, tinh kỳ đầy trời tung bay phần phật, không ai phát ra âm thanh nào, thỉnh thoảng tiếng ngựa hí vang lên, lặng lẽ đợi quyết định hàng hay chiến của quân thủ thành.

Sắc mặt Khấu Trọng lạnh lùng, ánh nhìn sắc lạnh như đao, bình thần nghe quyết định liên quan đến vận mệnh quân dân toàn thành của Vương Thế Sung, dường như không để lời lão vào lòng.

Vương Huyền Thứ rốt cuộc là kẻ có phản ứng đầu tiên, quỳ xuống hô lên bi thương: “Phụ hoàng...”

Vương Thế Sung giận dữ quát: “Câm mồm! Trẫm không còn lựa chọn khác.”

Khóe môi Khấu Trọng hờ hững nét cười lạnh lẽo. Gã thậm chí không muốn tranh luận cùng với tên tiểu nhân phản phúc vô sỉ, tự tư tự lợi này nữa, vừa chửi rửa lão trong lòng vừa cất giọng sang sảng: “Chúa thượng hiển thành đầu hàng, đã là tù binh của địch, không còn quyền làm chủ bản thân, đề nghị đồng tâm hiệp lực công thủ Lạc Dương giữa bọn ta không còn ràng buộc nữa. Từ giờ khắc này trở đi, Đại Trịnh đã mất, Lạc Dương không còn của Vương Thế Sung người nữa, ai dám phản đối, ta lập tức giết ngay. Người đâu! Bắt Vương Thế Sung và bộ thuộc của hắn lại.”

Vương Thế Sung nghe vậy sắc mặt biến hẳn, tướng lĩnh Vương hệ nhao nhao chửi rửa, Vương Huyền Ứng la lớn: “Tạo phản! Tạo phản!”

Âm thanh “loảng xoảng” vang lên không dứt, tướng lĩnh Vương hệ, thân binh, chủ tướng ngoài Vương hệ, binh sĩ thủ thành, Phi Vân vệ, đồng thời giương đao tốt kiếm, trên tường thành lập tức sặc sụa mùi thuốc súng, nội chiến chỉ chực bùng phát.

Chỉ có Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn và Tử Tử Lăng vẫn giữ được thần thái lãnh mạc, đứng thành hình chữ phẩm trước người Vương Thế Sung, coi như không thấy đao thương kiếm kích xung quanh.

Khấu Trọng hùng khí dâng cao, bất chợt ngẩng mặt cười lớn, hét vang: “Ai bằng lòng cùng sống chết với Khấu Trọng ta!”

Ngoại trừ nhân mã Vương hệ, còn lại đồng loạt đáp ứng, thanh âm vang rền khắp tường thành.

Vương Thế Sung, Vương Huyền Ứng cùng tướng sĩ Vương hệ, lúc này mới biết binh tướng họ khác đều hướng về Khấu Trọng, ai nấy sắc mặt không còn hột máu, có kẻ không cầm vững binh khí, “Keng”, tiếng rơi xuống đất vang lên, càng tăng thêm uy thế không chế toàn cục của Khấu Trọng.

Vương Thế Sung nhìn bối kiếm, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, rõ ràng đang do dự giữa việc rút kiếm hay không.

Vương Huyền Thứ bỗng nhiên đứng lên, đến bên cạnh Khấu Trọng, thề thiết nói: “Phụ hoàng tha tội hải nhi bất hiếu, Huyền Thứ quyết định đứng cùng chiến tuyến với Thiếu soái.”

Hai thanh kiếm của Bạt Dã Cương và Hình Nguyên Chân đồng thời kề vào sau lưng Vương Thế Sung, hành động này so với lời nói có sức uy hiếp hơn nhiều, nhân mã Vương hệ không ai dám cử động nửa ngón tay, ai cũng hiểu rõ đại thế đã mất, Lạc Dương thành đã rơi vào tay Khấu Trọng.

Vương Thế Sung khắp người rung động, tay buông kiếm, nước mắt nhòe nhoẹt: “Bỏ đi! Bỏ đi!”, rồi hướng đến bậc thềm đá xuống thành.

“Keng”, âm thanh vang lên không ngớt, Vương Huyền Ứng và các tướng lĩnh Vương hệ thay nhau buông khí giới, chấp nhận bị bọn Bạt Dã Cương và Phi Vân vệ áp giải đến giam lỏng trong cấm cung.

Trong tình huống này, Khấu Trọng không chém hết bọn chúng, là đã vô cùng nhân từ.

Khấu Trọng vỗ lên vai Vương Huyền Thứ với vẻ quan tâm, khẽ cười: “Ta tuyệt không làm tổn thương bọn họ, yên tâm đi!”

Tiếp đó ngẩng đầu, quay qua phía Lý Thế Dân ở ngoài thành, hét lớn: “Lý Thế Dân nghe đây, chỉ cần Khấu Trọng ta còn một hơi thở tuyệt không đầu hàng, có bản lĩnh cứ việc tấn công Lạc Dương!”

Bạt Phong Hàn hét vang: “Khấu Trọng tất thắng! Thiều Soái quân tất thắng!”

Các tướng sĩ trên tường thành đồng thanh hô theo: “Khấu Trọng tất thắng! Thiều Soái quân tất thắng!” Tiếng hô vang dậy một vùng rộng lớn, vọng vang khắp trời đêm.

Hai bên đã không còn khả năng đàm phán, chỉ có thể bằng vào thực lực quyết định sinh tử tồn vong.

Thắng làm vua, thua làm giặc!

Thiên hạ từ đây còn cục diện quần hùng cát cứ tranh giành hay không là phụ thuộc vào thắng bại giữa Khấu Trọng và Lý Thế Dân.

Khấu Trọng bước xuống tường thành phía đông, bốn tướng lĩnh ngoài Vương hệ Bạt Dã Cương, Hình Nguyên Chân, Đôn Hùng Tín, Đoàn Đạt, Quách Thiện Tài đang đứng trên bậc thềm cuối cùng nghênh đón, chờ xem gã làm sao lãnh đạo bọn họ vượt qua cửa ải nguy hiểm này.

Hiện tại ngoài thành không chỉ có Lý Nguyên Cát mà đã có thêm thống soái danh chấn thiên hạ thường thắng vô địch Lý Thế Dân, binh lực từ mười vạn tăng lên mười lăm vạn, đối với đại kế đột vây của Khấu Trọng không tính đến ý, cũng không ai dám tin tưởng và nắm chắc nữa.

Khấu Trọng khi bước đến bậc cuối liền dừng lại, khẽ cười: “Ta và Vương Thế Sung cũng có một giai đoạn hợp tác, Huyền Thử lại là huynh đệ tốt của bọn ta, nhất định phải tôn kính lão nhân gia của huynh ấy, để ông ta có thể hoàn thành ý nguyện đầu hàng Đại Đường.”

Bạt Dã Cương trước tiên hướng đến Vương Huyền Thử đứng sau gã thỉnh tội, rồi mới trả lời: “Thuộc hạ đã hiểu!”

Bạt Phong Hàn thông thả ngồi xuống bậc cấp thứ sáu, cười khà khà: “Khấu Trọng đúng là Khấu Trọng, hiện tại ta thật sự mười phần tin tưởng ngươi, không lo lắng nữa.”

Từ Tử Lăng và Dương Công Khanh đứng bên cạnh gã đều có đồng cảm sâu sắc, Khấu Trọng có thể vào thời khắc ác liệt thế này, vẫn bình tĩnh tự nhiên, cười nói dụng binh, không phải ai cũng làm được.

Khấu Trọng cười ha hả: “Đa tạ lão Bạt ngươi khen ngợi.”

Bọn người Bạt Dã Cương, Vương Huyền Thứ cũng nảy sinh cảm giác kỳ dị. Việc Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn xem sống chết nhẹ như lông hồng, đã truyền cho bọn họ một khí thế mãnh liệt, đột nhiên bọn họ nhận thấy Lý Thế Dân bên ngoài không còn quá đáng sợ nữa. Bởi vì Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, tùy tiện một người ra mặt, cũng đều có thể là kinh địch đáng sợ của Lý Thế Dân. Ba gã hợp lại, cho dù là quân Đột Quyết lang sói đáng sợ nhất thiên hạ cũng không làm khó được bọn gã.

Khấu Trọng quay sang nói với Dương Công Khanh: “Chúng ta phải điều người đến con đường đến Trần Lưu, giữ vững thành môn duy nhất có thể thông ra ngoài, việc này phải lập tức tiến hành. Làm phiền Dương công!”

Dương Công Khanh cười hà hà nói: “Có thể cùng sống chết với Thiếu soái, là vinh hạnh của lão phu. Bảo vệ thành môn, đề phòng bọn phản loạn bên trong mở cổng hiến thành, chỉ là việc nhỏ, cứ để lão phu lo.”

Dứt lời, cười nói vui vẻ rồi cùng Phi Vân vệ bao quanh bước xuống bậc cấp.

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai từng người đi qua gã, làm cho người nào cũng cảm thấy gã đã định liệu trước, tin chắc vào thắng lợi.

Dương Công Khanh rời khỏi, gã điềm đàm nói: “Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng. Trước hết bọn ta cần phải nắm rõ tình thế của Lý tiểu tử.”

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh Bạt Phong Hàn, lòng đầy cảm xúc, Khấu Trọng rốt cuộc cũng trưởng thành, điều lo lắng của Sư Phi Huyền trở thành hiện thực, đã trở thành nhân vật đáng sợ, có thể so tài cùng Lý Thế Dân trên chiến trường.

Gã đồng thời nhận ra Bạt Phong Hàn hiện tại đã có thành tựu rất lớn trên con đường tu luyện võ đạo. Một mặt, gã như đang trong cơn ác mộng chiến đấu chống lại quân vây thành, binh lực địch nhân gấp nhiều lần, sĩ khí bùng bùng, còn bọn gã thì nội bộ phân liệt, sĩ khí thất lạc, tèn hết lương tuyệt. Mặt khác, gã lại như tách biệt với tất cả, bình tĩnh lạnh lùng quan sát khổ nạn chiến tranh, đạt đến trạng thái tinh thần ‘tĩnh trung nguyệt’. Tình huống này giống như khi chìm trong giấc mơ, gã hiểu được bản thân đang mộng mị, chỉ là không cách nào tỉnh lại.

Bạt Phong Hàn ngồi bên cạnh bình tĩnh lạnh lùng như thường, hẳn là loại người sinh ra để làm binh sĩ, hoàn cảnh càng ác liệt, càng thể hiện phẩm chất siêu việt đặc biệt. Gã lấy mình làm chuẩn, nói cho Khấu Trọng quy luật quý giá trên chiến trường, ai độc ác hơn sẽ được sống.

Người huynh đệ tốt nhất của gã đã thi triển toàn bộ bản lĩnh, đầu tiên đơn thân độc mã xông vào địch trận, không những biểu hiện tình nghĩa đối với Đậu Kiến Đức, còn lộ rõ dũng khí không sợ địch nhân. Tuy đến lúc quan trọng nhất đã bị Dương Hư Ngạn phá hỏng mất sự việc sắp thành công, nhưng ít ra cũng khích lệ được chí khí quân sĩ thủ thành, tung ra thủ pháp cứng rắn không chế toàn cục, buộc Vương Thế Sung chán nản rút lui, không còn chi phối được đại cục nữa.

Tất cả diễn ra trước mắt gã, khiến gã ở dưới tình huống phân vân giữa hai phương diện sống và chết này, trải qua thử nghiệm đáng sợ liên quan đến mệnh vận của quân dân toàn thành.

Thanh âm Khấu Trọng tiếp tục truyền đến tai gã: "Binh lực địch nhân nhiều gấp năm lần bọn ta, hơn nữa chiến ý dâng cao, huấn luyện hoàn hảo. Nhưng với thành cao hào sâu, lợi thủ khó công. Lý Thế Dân càng không phải loại ngu muội, vì thế trong thời gian ngắn sẽ tận lực phong tỏa hai đường thủy bộ, mà không mạo hiểm công thành. Lạc Dương là đại đô hội, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề nội bộ, lựa chọn thời gian đột vây, căn cứ vào thế địch phân tán còn bọn ta tập trung, tất có thể khắc địch phá vây. Chúng ta phải dùng trí chứ không so binh lực cùng Lý Thế Dân.

Bạt Phong Hàn thấp giọng hô: "Sách lược chính xác."

Khấu Trọng cười vui vẻ, ánh mắt rời qua Từ Tử Lăng, nói: "Ý Lăng thiếu gia thế nào?"

Từ Tử Lăng bình thản nói: "Nếu đi nhất định đi vào tối nay, bằng không vĩnh viễn không còn cơ hội."

Bọn Bạt Dã Cương gồm hơn mười tướng lĩnh vô cùng ngạc nhiên.

Khấu Trọng đưa ngón tay cái lên nói: "Lăng thiếu gia nắm tình hình địch ta rất rõ, Lý Thế Dân lúc này chính đang điều binh khiển tướng, tăng cường vây khốn công sự phòng ngự của Lạc Dương. Nếu qua tối nay, việc đột vây càng khó khăn, nhưng đây vẫn không phải là vấn đề lớn nhất, đau đầu nhất là lương thảo của bọn ta chỉ dùng được hơn mười ngày, không có lý do gì để không nhân lúc trận thế địch nhân chưa ổn định mà toàn lực đột vây, nếu không làm được như thế, Lý Thế Dân có thể đoán được bọn ta có chỗ trú khác, hẳn chỉ cần sai người vòng quanh sát hào sâu toàn thành đào xuống một trượng, địa đạo không sao che giấu được nữa. Vì thế bọn ta nhất định phải nhân lúc tình huống chưa phát sinh, lợi dụng địa đạo giết địch phá vây, khiến hắn không kịp trở tay."

Bạt Phong Hàn gật đầu nói: "Chiều nay đích xác là cơ hội duy nhất, nhưng làm sao giải quyết vấn đề nội bộ? Danh tiếng Lý Thế Dân gần đây rất tốt, đãi ngộ kẻ đầu hàng, có thể khiến cho lòng quân ta dao động, khó phát huy được chiến lực."

Khấu Trọng quay sang phía chư tướng nói: "Trong quân ta, bao nhiêu người có gia quyến tại Lạc Dương?"

Đôn Hùng Tín đáp: "Chủ yếu là quân sĩ của Bạt đại tướng quân và Quách đại tướng quân, nhân số chừng hơn vạn, còn có cấm vệ quân, tổng cộng vượt quá nửa số quân tại Lạc Dương."

Quân chính quy thủ thành gần hai vạn, như thế chỉ còn hơn vạn người không phải lo lắng cho gia thất.

Bọn Bạt Dã Cương, Quách Thiện Tài bắt đầu hiểu được tính cách biết người biết ta của Khấu Trọng.

Khấu Trọng nói: "Phàm ai có gia quyến tại thành nội đều cho phép giải giáp về đoàn tụ với gia đình, không phải tham dự cuộc chiến đột vây, việc này nhất định phải an bài ổn thỏa, tránh ảnh hưởng lòng quân. Mỗi nhà mỗi hộ, nhất loạt phân phát lương thực ba ngày, sau khi bọn ta yên lặng rời thành cũng là thời khắc Đường quân đến tiếp quản. Quân binh nào không đột vây nhất định phải ở nhà, ai vi phạm sẽ bị chém, vì ta không muốn bị địch nhân theo đuôi. Chuyện này giao cho Bạt đại tướng quân và Quách đại tướng quân phụ trách xử lý, hơn nữa phải hoàn thành trong vòng hai thời thần, bọn ta chỉ có hơn ba thời thần để đột vây rời đi."

Bạt Dã Cương và Quách Thiện Tài nghe vậy hoàn toàn khâm phục, lãnh mệnh đi ra.

Khấu Trọng thở ra một hơi dài, nói: "Hiện tại bọn ta cùng nghiên cứu chiến lược phá địch giữ mạng! Tuyệt đối không thể xảy ra sai sót, bằng không bọn ta không còn mạng để ngắm nhìn Trường Giang đâu."

Trong thành ngoài thành đều sắc mùi chiến tranh.

Ngoài thành kèn lệnh vang vang, ngựa hí người hét, thanh âm ầm ỹ không ngừng, quả đúng như dự liệu của Khấu Trọng, Lý Thế Dân đang điều binh khiển tướng, đề phòng nghiêm mật bọn họ đột vây đào tẩu.

Bên trong thành Lạc Dương không khí cực kỳ khẩn trương nhưng bề ngoài vẫn bình yên, chư tướng yên lặng chấp hành mệnh lệnh của Khấu Trọng, chuẩn bị tất cả cho việc đột phá vòng vây.

Ma Thường hoàn thành gần trăm chiếc Hà mô xa lắp hào, đất bùn đựng trong hơn ngàn chiếc bao và năm chiếc Mộc lư xa. Ba mươi máy bắn tên và mười lăm máy bắn đá đều lục tục chuyển đến quảng trường Nam môn. Binh sĩ đột vây được phân làm ba tổ, mỗi tổ ước chừng ba ngàn người, đóng tại Trường Hạ môn, Hậu Tái môn và Định Đỉnh môn. Ngoài ra còn có tám ngàn binh sĩ trấn giữ ở các cửa khác và trên tường thành, chờ thời cơ đến, sẽ từ nơi đóng rút đi.

Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Từ Tử Lăng đến vệ sở tại thành nam, nghe Trần Lão Mưu báo cáo tình hình mới nhất về đào địa đạo.

Trần Lão Mưu nói: "May không nhục mệnh, địa đạo thông từ cao trại đến hai tòa trận địa tiền pháp đã hoàn thành, chỉ cần phá gãy cột chống là xong. Nhưng trong ba đường địa đạo mới thông được một đường, hành động của bọn ta có thể phải chậm lại một chút".

Ánh mắt Bạt Phong Hàn ngưng lại chỗ Vô Danh đậu trên vai Khấu Trọng, nói: "Điều ta lo là điệp ung của Khang Sao Lợi có thể phát hiện người của bọn ta từ địa đạo phía nam vận chuyển quân nhu yếu phẩm ra."

Khấu Trọng tập trung suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chim ung vĩnh viễn cũng là chim ung, trí tuệ có hạn, tại nơi quân binh phân bố hoạt động nhộn nhịp trên chiến trường như thế này, nó có quan sát cũng sẽ rối loạn, khó phân biệt địch hay ta."

Trần Lão Mưu nói: "Thiếu soái có thể chỉ huy Vô Danh tấn công đồng loại của nó được không?"

Khấu Trọng gật đầu nói: "Ta tuy chưa có thử qua, nhưng Đột Lợi từng nói với ta là Vô Danh đã qua huấn luyện. Nhưng ta không muốn làm thế với Vô Danh, bởi kết quả gần như sẽ là lưỡng bại câu thương."

Trần Lão Mưu nhìn đôi trảo của Vô Danh bấu chặt trên vai Khấu Trọng, cười khà khà nói: "Ta tự có diệu kế, giả như ta đem độc dược kiến huyết phong hầu bôi lên đôi trảo của Vô Danh, chỉ có điệp ung của đối phương chết mà thôi."

Ba người đồng thời động dung.

Từ Tử Lăng nhú mày nói: “Phương pháp này đích xác có thể thực hiện, bất quá vẫn còn một khúc mắc không giải quyết được. Trần công làm sao lấy được độc dược kiến huyết phong hầu?”

Trần Lão Mưu cười khổ nói: “Khi ta ly khai Lương Đô, có mang theo một lọ độc dược tự tay pha chế, vốn là để cho bản thân sau này, tránh bị cầm tù thụ nhục. A! Bộ xương già này làm sao chịu đựng được tra khảo. Ô! Rốt cuộc còn có khó khăn gì nữa không?”

Bạt Phong Hàn khẽ cười: “Thiếu Soái quân lại có thêm một hảo hán xem cái chết như không, theo kinh nghiệm riêng của ta, tính khí của trời già rất cổ quái, ông một mực muốn chết thì lại không chết. Còn khó khăn mà Tử Lăng đề cập là Đường quân có nuôi sáu con ác thú chuyên đối phó lập ung, cho dù Vô Danh có vũ khí độc trảo, dưới sự vây công của ác thú cũng khó lòng thoát được.”

Khấu Trọng trầm ngâm: “Việc do con người, sức sinh làm sao so được với trí tuệ của bọn ta, Lý Thế Dân chắc không hay việc bọn ta biết y có sáu con ác thú, giả như ta thả Vô Danh trên thành, sai khiến nó bay về phía Nam, y sẽ có phản ứng gì?”

Trần Lão Mưu nói: “Hắn chắc chắn lập tức thả ác thú truy sát Vô Danh.”

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Sự tình không đơn giản như thế, ác thú tịnh không biết phân tích tình huống địch ta, chỉ khi thấy Vô Danh, nó mới truy kích. Vì thế nếu như Vô Danh lượn quanh nơi nào đó trên không trung, đối phương trước hết sẽ thu hồi lập ung để tránh nhầm lẫn, sau đó người phụ trách đem ác thú đến gần đó rồi phát lệnh tấn công, lúc đó chỉ cần Vô Danh hạ thấp tầm bay, dẫn ác thú truy theo, bọn ta có cơ hội đối phó chúng, đúng không? Thu thập xong ác thú sẽ tiếp tục đối phó lập ung của Khang Sao Lợi, từ đó bọn ta sẽ chiếm ưu thế trên không, kẻ phải lo lắng chính là Lý Thế Dân.”

Bạt Phong Hàn chấn động tinh thần: “Cách này có thể thực hiện, bọn ta mau lên tường thành giải quyết ác thú, hạ uy thế của Lý Thế Dân”

Khấu Trọng nói với Trần Lão Mưu: “Trần công cứ y theo kế hoạch đã định, vận chuyển quân nhu yếu phẩm theo địa đạo ra ngoài cất giấu ở nơi bí mật trong rừng núi, một thời thần sau khi bọn ta phát động tấn công, ta cấp năm trăm người do lão nhân gia chỉ huy, ứng phó các tình huống nguy cấp.”

Trần Lão Mưu lấy cái lọ nhỏ đựng độc dược ra, chỉ dẫn cách dùng, giao cho gã đoạn vui về rồi đi.

Bạt Phong Hàn nói: “Khấu Trọng ngươi phải là người cuối cùng ly khai Lạc Dương để an lòng quân, việc tập kích cao trại giao cho ta phụ trách. Sau khi giết ác thú, Tử Lăng tốt nhất đến tiếp ứng đại quân bọn ta đột vây.”

Từ Tử Lăng xen vào: “Lý Thế Dân có thể không phái lập ung tuần thị vùng núi xa ở phía Nam, nhưng sẽ không bỏ qua việc trinh sát tình huống điều động quân đội trong thành, nếu phát giác bọn ta đem toàn quân tập trung tại thành nam, tình hình ắt sẽ bất lợi lớn.”

Khấu Trọng nói: “Việc này dễ thôi, cuộc chiến đột vây phân thành sáu giai đoạn tiến hành, đầu tiên là từ địa đạo vận chuyển quân nhu yếu phẩm, tiếp đó phân bố quân tại thành nam và thành tây, cho dù Lý Thế Dân có manh mối cũng không biết bọn ta cuối cùng đột vây từ hướng nào. Giai đoạn thứ ba là nếu bọn ta dụ được Lý Thế Dân triệu hồi lập ung đồng thời thả ác thú truy sát, đem quân sĩ từ cửa tây qua cửa nam. Giai đoạn thứ tư là xuất thành công kích và tập kích cao trại, đồng thời dùng địa đạo phá hủy thế trận ba mũi liên hoàn của địch, rồi tiến hành lấp hào. Giai đoạn thứ năm là tất cả quân sĩ thủ trấn tường thành và cửa thành cùng quân sĩ giám thị Vương Thế Sung toàn lực nhanh chóng triệt thoái từ cửa nam. Giai đoạn cuối cùng là tùy cơ ứng biến đào tẩu.”

Bạt Phong Hàn cười khà khà nói: “Thiếu soái tính kế rất chắc chắn, bất quá bậc trí giả tính ngàn lần tất có lần sơ sót. Cướp trại phải cướp lương, lương thực bọn ta chỉ đủ duy trì hơn mười ngày, chưa đến Tương Dương e đã phải ăn rễ cây mà sống, vào núi vàng sao có thể trở về tay không được. Khi quân ta phát động thế công kích mãnh liệt vào trận địch, cao trại địch nhân nhất định như tổ chim không, phòng thủ lỏng lẻo, bọn ta có thể dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, khống chế cao trại, đem vật tư trong trại vận chuyển theo địa đạo, sau đó một đuốc thiêu rụi, hợp lại Thiếu Soái quân phá vây của ngươi, cùng nhau rút đi mà giữ mạng.”

Khấu Trọng vỗ vỗ vào đầu, cười vui vẻ: “Tiểu đệ thật hồ đồ, việc đơn giản như thế mà không nghĩ đến, tốt rồi! Các huynh đệ! Đến lúc phải lên tường thành khuấy động thôi.”

- o O o -